

ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΛΕΩΝ Ο ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ Η ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ

Τὰ μαρτύρια ἐνὸς διαδόχου. Ὁ Βουλγαροκρῆτος μισεῖ τὸ παιδί του. Ἡ φυλάκις τοῦ Λέοντος ἀπ' τὸν πατέρα του. Πῶς ἀπεκατεστάθη στὰ δικαιώματά του. Ὅπου τὸν παντρεύουν χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσουν. Συζυγικὲς ζηλοτυπίες. Ὅπου ὁ Βουλγαροκρῆτος ἐπιβάλλει μὲ τὸ ζῦλο στὸ γιό του νὰ μείνῃ πιστὸς στὴ σύζυγό του. Ἡ εὐσεβὴς καὶ ἐνῆφρη Θεοφανώ. Μία αὐτοκράτειρα ποῦ ἦν ἴσως καλεῖται. Μετὰ τὸ θάνατό τοῦ Βουλγαροκρῆτου. Ὅπου ξαναζωντανεῖται μὴ παλὴ ἀγάπη κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'. Ὁ Λέων IV ποῦ διαδέχθηκε τὸ Βασίλειο Βουλγαροκρῆτου στὸ θρόνο τοῦ Βυζαντίου, τόσο στὸ χαρακτῆρα, ὅσο καὶ στὴν ἐπιφανεία, δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὸν πατέρα του. Ὁ νέος αὐτοκράτωρ ἦταν πολὺ κακεκτίμητος καὶ ἀδύνατος, ἀπεθάνονταν τοὺς πολέμους καὶ τὶς ἐκστρατείες καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ ζῆ κλεισμένος μέσα στὸ παλάτι του, ὅπου περνοῦσε τὸν καιρὸ του γράφοντας, γιὰτὶ ἦταν ἐξαιρετικὰ μορφωμένος. Ἐγράφε ποιήματα, θεολογικὰ ἔργα, λόγους κλπ. καὶ γι' αὐτὸ οἱ σύγχρονοὶ του τὸν εἶχαν ὀνομάσει σοφώτατον.

Ἦταν ἐπίσης εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος καὶ ἡ περίοδος τῆς βασιλείας του ἐσημειώσε ἐποχὴ στὴν ἱστορίαν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, μὲ τὴ νομοθετικὴ καὶ τὴ διοικητικὴ προσπάθειαν ἐργασίας του. ***

Ἄν καὶ ὁ Βασίλειος ἀπὸ τὸ 869, δηλαδὴ 17 χρόνια πρὸ τοῦ θανάτου του, εἶχε προσεταιρισθῆ στὸ θρόνον τοῦ τὸ Λέοντα, γιὰ καθαρῶς δυναστικούς λόγους, ἐν τούτοις ποτε δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ὡς πατέρα του. Πιὰ στὸν κακώτατο, δεινότατο καὶ ἀστυχρὸ αὐτὸ πατέρα, ἡ νεανική ἡλικία τοῦ πρίγκιπος λέγεσθε ἀρετὰ ἀσχημα. Ὁ Βασίλειος ἀγατοῦσε πολὺ τὸ γιό του Κωνσταντῖνον, ἐνῶ πρὸς τὸ Λέοντα φερόταν πάντοτε μὲ δυσμείνεια.

Ὅταν ὁμοῦ ὁ Κωνσταντῖνος ἐπέθανε, νέος ἀκόμα, ὁ αὐτοκράτωρ, ἀπαρηγόρητος γιὰ τὴν ἀπώλειά του, ἔγινε τρομερὰ νευρικός καὶ κακώτατος. Διαρκῶς ἐβλέπε νὰ ἐξιχνώνονται γύρω του συνωμοσίαι, καὶ ὅταν ὁ εἰσνοσημένος τὸν ἱερεὺς Θεόδωρος Σανταβαρίου τοῦ σιωποῦντις τὸ Λέοντα ὅτι συνωμοτοῦσε ἐναντίον του, ὁ Βασίλειος τὸν πίστεψε. Διέταξε λοιπὸν νὰ φυλακίσουν τὸ διάδοχό του ὅ ἕνα ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τοῦ παλατιοῦ του, τοῦ ἐβγαλε τὰ ἐρυθρὰ σανδάλια—τὸ σημεῖον τῆς αὐτοκρατορικῆς του καταγωγῆς—καὶ γιὰ μὴ σιγηθῆ μάστιγα σκέχτηκε νὰ τὸν τυφλώσῃ. Ἐπι τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες ὁ Λέων ἔμεινε φυλακισμένος καὶ χροιάσθηκε γιὰ ν' ἀποφυλακισθῆ ἡ ἐνεργητικὴ ἐπιέμβασις τοῦ Πατριάρχου Φωτίου καὶ προπύτων ἐνὸς συγγενοῦ τοῦ Βασιλείου, τοῦ Στυλιανοῦ Τσαούση, ὁ ὁποῖος ἠλοικοῦσε τότε ἐν' αὐτῷ τὸν συντάγματα τῆς φρονιάς καὶ ὁ ὁποῖος τόλμησε νὰ μιλῆσθαι στὸν κισιό του μὲ θάρρος καὶ μὲ εὐλακρίνεια... Ἐτοῖς ὁ πρίγκιπος ἀνέκτισε τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τ' αὐτοκρατορικὰ του δικαιώματα... Ὁ Λέων ἦταν δεκάξη χρόνων, ὅταν ὁ Βασίλειος ἀποφασίσει νὰ τὸν παντρεύῃ. Σύμφωνα μὲ τὴν συνήθειαν τοῦ παλατιοῦ, συγγεντόρος τότε μέσ' στὸ παλάτι τῆς δίδεκα ἑσάτους ἐτῶς τῆς αὐτοκρατορίας. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ κάποια Θεοφανώ, ἡ ὁποία κατήγετο ἀπὸ μὴ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τοῦ Βυζαντίου. Ἀδελφὴ ἦταν πολὺ ὀραία καὶ, ἐπὶ πλέον, καὶ πολὺ ἐνά-

ρητη καὶ γι' αὐτὸ ἄρεσε στὸ Βασίλειον γιὰ τὴν Εὐδοκίαν, οἱ ὁποῖοι τὴν διέλεξαν γιὰ νύμφη τους, χωρὶς νὰ ρωτήσουν καὶ τὸ Λέοντα. Καὶ ὁμοῦ ὁ νεαρὸς πρίγκιπος ἀγατοῦσε κάποιαν ἄλλην. Ἀγατοῦσε τὴν κόρη τοῦ ἱστοστροφικοῦ τοῦ Στυλιανοῦ Τσαούση, Ζωῆ. Μὰ ὁ πατέρας του δὲν ἐναδιαφέρετο καθόλου γι' αὐτὸ. Διέταξε τὸ γιό του νὰ παντρευθῆ καὶ ἐντὶ αὐτοῦ, ἀπὸ φόβο, παντρεύθηκε, μὲ μεγάλῃ κοιτῆ, κατὰ τὸ χροῖνον τοῦ 881 τῆς Θεοφανῶς...

Ἐνας τέτοιος γάμος ἦταν προσημειωμένος νὰ μὴ βῆ καθόλου εὐτυχημένος. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε πολὺ καὶ ἡ Θεοφανώ, ἡ ὁποία, μολοντοῦ εἶχε ἕνα σοφὸ ἄρετῆ, εἶχε τὸ ἐλάχιστον νὰ εἶνε ζηλότυχη καὶ ἀδελφία. Γι' αὐτὸ, ὅταν μετὰ τὸ γάμου τους ἐνόμισε κάποτε πὸς ὁ σύζυγός της ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐροτοτροπῆ μὲ τὴν κόρη τοῦ Τσαούση, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ παρανοηθῆ στὸν πεθερὸ της. Τότε ὁ Βασίλειος, μὲ τὴν συνδιαμῆνιν του κτηνοδία, ἔκανε στὸ γιό του μὴ τρομερῆ σπηνή. Τὸν ἔπασσε ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὸν ἔτριψε κατὰ καὶ μὲ κλωστοῦς καὶ γρασοῦς τοῦ ἐπέβαλε νὰ μείνῃ πιστὸς στὴ σύζυγό του...

Μὰ δὲν τὸ ἔφτανε αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ ξεμπερδεθῆ μὴ γιὰ πάντα. ὅπως εἶχε παντρεύῃ τὸ γιό του διὰ τῆς βίας, πάντρεψε διὰ τῆς βίας καὶ τὴν Ζωῆ μὲ κάποιον Θεόδωρο Γκουττοβιάντι, νομιζοντας ἔτσι πὸς εἶχε ἀποκαταστήσει τὴν εἰρήνη στοὺς διαδόχους του...

Ἀντιθέτως ὁμοῦ, ἡ περιπέτεια αὐτὴ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μεγαλώσῃ τὴν ἀρχικὴ ἀντιπάθεια ποῦ ἐννοιωθε ὁ Λέων πρὸς τὸν σύζυγό του. Τίποτε περὶ δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ τὴν κἀνῃ σιμαθῆ, μολοντοῦ ἡ Θεοφανώ, ὅταν ὁ σύζυγός της ἔπεσε στὴ δυσμείνεια τοῦ πατέρα του καὶ φυλακίστηκε, θέλησε νὰ συμμερισθῆ τὴν τύχη του... Αὐτὸ βέβαιον τὴν ἀνέβασε κάπως στὴν ἐκτίμησίν του, μὰ δὲν τὴν ἀγάπησε περισσότερο ἀπὸ πρὶν.

Ἡ Θεοφανώ, ὅπως εἶπαμε, ἦταν γυναίκα ἐξαιρετικὰ ἐνῆφρη, ἀπορητικὴ καὶ μὲ τὰ θεα. Μέρα καὶ νύχτα προσεχόταν καὶ δὲν ἔπαυε ποτε νὰ ἐλεῖ τοὺς φτωχοὺς. Περιφρονουσε τὶς λαμπρότητες τῆς Αἰθῆς καὶ ζῶσε ἀσκητικὰ. Ὅταν ἐβγαζε τὰ λαμπρὰ ρούχα ποῦ τῆς ἐπέβαλε ἡ ἐθνομωτία, φοροῦσε κουφέλλια. Στὸ τραπέζι ἔσπογγε ἀπὸ μισροσὴ τῆς τὰ πλούσια φαγητὰ καὶ ἔτρωγε μόνο χόρτα καὶ ψωμί. Ὅλα τὰ χροῖματά της, ὅλα τὰ δῶρα ποῦ τῆς προσέφεραν, τὰ μοίραζε στοὺς φτωχοὺς. Ἐπὶ πλούσια ρούχα τῆς τὸ ἔδινε σὲ ὄσους δὲν εἶχαν. Παρακολουθοῦσε ἀγορευτικὰ τὶς ἀνάγκες τῶν χροῶν καὶ τῶν ὁρφανῶν, ἐκλούτῃζε τὰ μωναστήρια καὶ δωροῦσε καὶ ἀγατοῦσε τοὺς ἱεροφάνους ὡς ἀδελφούς της. Τὴ νύχτα ἔγραυνε

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ
ΤΟ ΚΡΙΝΟ
Μονάχο κι' αἰετογράφου
λαμποκοπῶς, κρινάκι,
Δὲν πέφτει μὴ σταλαμάτια
νὰ μὴ εἶνε φαρμάκι
ἀπὸ τὰ βῆθ' τοῦ οὐρανοῦ
στὸν προφάτι σου κλῆνο.
Ξυπᾶς μὲ τὸ δροσιστικό
καὶ τὸν κρυφὸ σου πόνο,
τὸ ἀνέμου παραδείσιον
τοῦ ἔσπιου ἀπὸ μὴ ὄρανα,
στὴν ἀμμουδιά τῆς ἀσπλάγξης
στὴν ἔρημιαν τῆς πλάνας
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ὁ οἰκογένεια τοῦ Βυζαντίου. Ἀδελφὴ ἦταν πολὺ ὀραία καὶ, ἐπὶ πλέον, καὶ πολὺ ἐνά-

από την αυτοκρατορική της κλίση με τα πολυτελή χρυσοκέντητα σκεπάσματα καί πήγαινε καί ξεπλυνόταν σε μία γωνιά σ' ένα σκληρό στρώμα, απ' τὸ ὅποιο σηκωνόταν κάθε τόσο γιὰ νὰ προσενηχθῆ στο Θεό. Δὲν ἦταν γυναίκα αὐτή, ἦταν ἅγια.

Ἐνωμεταξὺ ὁ Βασιλεὺς πῆδενε καὶ ἀμέσως ὁ Λέων, ἀποκτήσας ἀτόματα τὴν ἐλευθερία του, ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται ὁλοένα ἀπὸ τὴ συζυγὸ του.

Ἐπὶ πλέον, ὁ θάνατος τοῦ μοναχικοῦ παιδιοῦ τοῦ, τῆς μικρῆς Εὐδοκίας, ἀπομάκρυνε ἀκόμα περισσότερο τοὺς δύο συζύγους. Μετὰ τὸ δυστύχημά της αὐτὸ, ἡ Θεοφανώ, βιθιαμένη στὴ μεγάλη της θλίψη, ἀπαρτιβήχθηκε σχεδὸν ἐντελῶς ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Συγχρόνως ὁ φανατικῶς ἀσκητισμὸς της τὴν εἶχε κάνει τόσο ἀσθενεῖα, ὥστε νὰ μὴν ἐλπίζῃ περὶ ὁ αὐτοκράτωρ νὰ τοῦ χαρίσῃ δευτέρου παιδί. Γι' αὐτὸ στο τέλος τὴν ἄφησε ἐντελῶς ἤσυχη στὰ θεοσκεπτικὰ της καθήκοντα κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ξεγῆσαι τὴ φίλη τῆς νεότητός του, ἀποφάσισε νὰ συνδεθῇ πάλι με τὴν κόρη τοῦ Τσαωσιῦ, Ζωῆ.

Ἡ αὐτοκράτειρα τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἀπὸ τοὺς πρῶτους. Ἐπειδὴ δέ, παρ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσίν της στὰ θεία, ἡ ἅγια αὐτὴ γυναίκα ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ εἶνε φιλότιπος, κόντεψε νὰ τορλαθῆ ἀπὸ τὴ θλίψη της.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ζοῦσε στὴν Κωνσταντινούπολι, στὸ μοναστήρι τῆς Ψαμαθείας, ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Εὐθύμιος, πρὸς τὸ ὅποιο ὁ Λέων ἔτρεφε μεγάλῃ ἐκτίμησιν καὶ σεβασμῷ. Σ' αὐτὸν λοιπὸν, μέσ' στὴν ἀπόγνωσίν της, κατέφυγε ἡ Θεοφανώ. Τοῦ ἐξήγησε ὅτι μετὰ τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης της κόρης δὲν εἶχε περὶ κανένα λόγο νὰ ζῆ μέσ' στὸ παλάτι, ὅτι ἰστέφερε φοιχτὰ ἀπὸ τὴν κατάστασιν ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν ἔγχρισί του ν' ἀποσιβῆ στὸ μοναστήρι τῆς ἐκκλησίας τῶν Βλαχερνῶν. Λέγοντας πῶς γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτὸ ἦταν διατεθειμένη νὰ κάνῃ κάθε θυσία, ὡς καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ διαζύγιον νὰ δοῦσιν στὸ συζυγὸ της. Ὁ Εὐθύμιος ὅμως εἶχε ἀντίθετη γνώμη καὶ ἀφοῦ τὴν ἐνίσχυσε καὶ τῆς παρήσθησεν τὴν εὐθύνη ποὺ εἶχε, ἐγκαταλείποντας τὸ συζυγὸ της, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ Λέων ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀκούοντας τὰ σχέδια τῆς συζυγοῦ του καὶ μετὰ τὴ σκέψιν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ παντρεθῆτὶ ἀμέσως τὴν ἀγαπημένην του Ζωῆ.

Μὰ ἀμέσως ὁ Εὐθύμιος, παίρνοντας αὐτοῦ τὸν ἄρχισον νὰ τὸν ἐπιπλήττῃ καὶ νὰ τὸν μείμνεται καὶ ἐπειδὴ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπέμνε, τότε ὁ μοναχὸς ἔφυγε, διακηρύσσοντας ὅτι δὲν θὰ τὸν ξαναβλέπετε περὶ, ἂν ἐπέμνε στὴν ἐνοχὴ ἀπόφασίν του.

Παρ' ὅλες ὁμοῦ τῆς ἀπειλῆς του αὐτὲς καὶ παρ' ὅλη τὴν εὐσεβείαν τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ Λέων δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε... Ἐπέμνε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴ Θεοφανώ γιὰ δύο λόγους: πρῶτον γιὰτὶ ἀγαποῦσε φιλοεργὰ τὴ Ζωῆ καὶ δευτέρου γιὰτὶ ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ διάδοχον...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΠΑΡΑΔΟΣΟΤΗΤΕΣ

Ο ΟΜΗΡΟΣ... ΒΕΛΓΟΣ!

Μέχρι σήμερα ξέραμε ὅτι ἑπτὰ πόλεις ἐφίλωνεκοῦσαν διεκδικώντας καθεμὰ τὴν καταγωγή τοῦ Ὁμήρου. Τώρα τελευταία ὁμοῦ κάποιος Βέλγος ὀνόματι Ἐρρίκος Καγιέ ἐδημοσίωσεν ἓνα ὀγκωδέστατον σύγγραμμα, στὸ ὁποῖο ἐπιχειρεῖ νὰ ἀποδείξῃ, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ὅτι ὁ τυφλὸς ραψωδὸς τῶν ἀθανάτων ἑπὶ ὄντων ἦταν σηματοποιήτης του!... Τὸ περίεργον ὁμοῦ εἶνε ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἱστοριογράφος δὲν περιορίζεται σ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψιν, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ εἰσαγάγῃ κ' ἄλλες θεωρίας, ἐντελῶς δικῆς του. Ἰσχυρίζεται ἐπὶ παραδείγματι ὅτι ἡ Τροία δὲν ἔκειτο στὴν Ἀσία, ἀλλὰ... στὴν Ἀγγλία καὶ μάλιστα κοντὰ στὸ Κέιμπριτζ. Ἐπίσης ὑποστηρίζει ὅτι ἂν ὁ Ὁμηρὸς ἔγραψε ἐλληνικά, αὐτὸ τόκαμε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὸν καταλαβαίνουν οἱ λαοὶ τῆς Δύσεως, οἱ ὁποῖοι μιλοῦσαν... τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα!... Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι ὁ Ὁμηρὸς δὲν ὑπάρχει περὶ στὴ ζωὴ καὶ μορφοῦ ὁ καθ' ἑαυτὸν νὰ λέῃ γι' αὐτὸν ὅτι τοῦ κατέθεθ' ἐπὶ τὸ σαρφὸ του κεφάλι.

Οἱ Ποιμένες
(Εἰκὼν τοῦ Γκρίτσο)

ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ...

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἰγὴ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Ἄγνῳ, χρυρὸ λουλοῦδι τῆς ζωῆς μου, ἔλα καὶ πρόβαλε στὸ φῶς τοῦ κόσμου... Σ' ἔθρηνεν ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου, σ' ἔπλασε ἡ τριζυμία τῆς σαρκὸς μου. Ἐλα τώρα τὰ μάτια νὰ σοῦ ἀνοιξῶ, θέλω λευκὸ τὸν κόσμον νὰ σοῦ δείξω.

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἰγὴ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Ἀπὸ παλιὰ εἶν' ἄσπρα ἡ γῆ γεμάτη κ' ἀπὸ τὸ κάθε δέντρο καὶ κλωνιά, περίσσεια κρέωνται καρποὶ κλωνιά, κ' εἶνε προσκείμελο κάθε λιθάρη. Ἀνοιξέ τώρα τὰ γιὰνὰ σου μάτια, δικὰ σου εἶνε περβόλια καὶ παλιὰτα.

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἰγὴ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Τὸ κάθε ἀγκάθι ποῦτσιλο ἔχει γίνει, κάθε γροειδὸς παφθενικό κρεββάτι, στὰ ξεραμένα κλωνία ἀνθῶνε χροῖνοι καὶ γυασιὰ ἡ πέτρα εἶνε γεμάτη. Τὰ μάτια σου, παιδί μου, ἀνοιξε τώρα καὶ σήγας γίνε ἐοῦ στὴν ἄσπρα χώρα.

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἰγὴ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Τέταο γιὰ σένα ὄνειρετό τοῦ κόσμου τὸ πανηγύρι τῶν πλάσας, παιδί μου. Ἐλα καὶ τ' ἀποργό σου χερί δός μου, καὶ στῆς ζωῆς τὸ δρόμο ἔλα μαζί μου, καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ τὰ κάλλη ὅπου δὲν τὰ θεωρεῖ τὸ μάτι κάθε ἀνθρώπου.

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἰγὴ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Ἐλα, ἄμορό μου σπιάγνον, κ' ὅταν (σβύσῃ) τ' ὄραμα τὸ λευκὸ, καὶ ἡ κακία κ' ἡ ἀσχημά τὸν κόσμον πρὶν ζῆτησῃ, ἡ ἀσχημα τοῦ κόσμου ἡ ἀωνία, ἐγὼ, χρυσέ μου χροῖνε, θὰ σοῦ φέρω στὸ δάσος τ' ὠμορφότερο ποῦ ἔξω.

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἰγὴ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Κάτω ἀπὸ τ' ἄσπρα δέντρα τὰ ψηλά, μέσα στὸ περιβόλι τὸ μεγάλο,

τὸ χιόνι θε νὰ σκάψω ἀπάλῃ καὶ τὸ μυρὸ κοριάζει σου θὰ βάλω. Ἐκεῖ τὰ μάτια πάλι θὰ σοῦ κλείσω! Τελεῖσος ἡ ζωὴ... Γύρσο πίσω...

Ἀνοιέ τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἰγὴ νεφουλα δακρυομένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Μετάφρ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΗΣ ΜΥΓΑΣ

Τὸν παλαιότερον καιρὸ οἱ Τσιγγάνοι, ὅταν ἔδιναν μικρῆς συναυλίας σὲ χώρῳ ὀπωσθήποτε ἀνοιχτὸ καὶ μπροστὰ σὲ πολιτεπῆδες ἀρχοσταθμό, μεταχειρίζονταν τὴν ἐξῆς πρωτότυπη καὶ ἐξυπνότητι μέθοδο, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐισπραξέως τῶν εἰσφορῶν, γιὰ νὰ μὴν ἀλληλοκλιθεῖνται: Ἐκείνος ποῦ θὰ μάζεψε τὰ χρήματα, μετ' ὅτου ἔνα του χερί βαστοῦσε τὸ δίσκο, καὶ μέσα στὸ ἄλλο εἶχε κλεισμένη μὴ μύγα ζωντανή. Τὴ μύγα αὐτὴ ὄφειλε νὰ τὴν διατηρῆ ὑπὸ περιορισμὸ καθ' ὅλη τὴ διάρκειαν τῆς συλλογῆς τῶν εἰσπραξέων καὶ στὸ τέλος ἔπρεπε νὰ τὴν παραδῶσιν στοὺς συντρόφους τοῦ ζωντανή. Ἐτοῖ μονάχα θὰ ἐπιθῶντο ἐκείνοι ὅτι δὲν εἶχε διαπράξει καμιά κλοπή!...

